

## Arrest

nr. 307 609 van 31 mei 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2024 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat J. HARDY.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 augustus 2021.

1.2. Op 28 juli 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 19 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

**"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, geboren in Hosai, in het district Kunar van de provincie Nangarhar. U bent Pashtou en soennitisch moslim.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.*

*Uw oudere broers M. W. en H. W. werkten bij het Afghaans Nationaal Leger, en dienden onder meer ook de Amerikaanse en Nederlandse troepen in Afghanistan. Uzelf was op jonge leeftijd ten huwelijk beloofd aan S. S., van wie de vader imam was, en een goede kennis van uw ouders. Omdat uw vader was overleden, was het M. W. die in 2021 contact opnam met de familie S. om uw huwelijk te voltrekken. Op die bijeenkomst bleek echter dat vader S. een talib was die uw familie als ongelovig beschouwde vanwege de diensten aan de overheid. Hij wilde zijn dochter niet meer aan u uithuwelijken.*

*Na verschillende bemiddelingspogingen met de dorpsoversten kwam het tot een handgemeen tussen de familie S. en uw broer. De S. dreigden ermee om u te vermoorden als u niet zou afzien van het huwelijk met S. S.. Daarop besliste uw neef dat u het land moest verlaten. Hij stuurde u naar Nimroz en pas daar lichtte hij u in dat u het land moest verlaten. Via Nimroz vluchtte u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België.*

*U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 27 augustus 2021.*

*Tot op heden heeft u contact met uw verloofde. Jullie willen beiden graag jullie huwelijk voltrekken.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: arbeidscontracten en loonfiches van uw Belgische jobs, taskara's van uw broers, foto's van uw broers, een werkbadge, legerdiploma's en -certificaten van uw broers. Van het gezin van uw oudste broer legt u ook grenspassen, verblijfstitels en documenten van de Nederlandse migratiedienst voor.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering de broer te zijn van militairen.*

*Redelijkerwijze kan er worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broers en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw broers alsook dat u een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren.*

*Dat blijkt allerm minst uit uw verklaringen. Over hun beroepscarrière weet u bijna niets te vertellen. Op de vraag of ze voor het Afghaans leger werkten, antwoordt u dat ze aanvankelijk voor het leger werkten, dan bij de commando's en dan bij de special forces, bij de Amerikanen en later ook bij de Nederlanders (CGVS, p.7). Wanneer de vraag specifiek wordt gesteld, over de eenheid van M. W., antwoordt u dat hij in het leger zat in Helmand en Kandahar en dat hij zijn opleiding kreeg in Kabul. Gevraagd naar het korps waar hij zat, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS, p.7). Gevraagd naar de rang die hij had, antwoordt u dat u daarvan niet op de hoogte bent en evenmin van wat hij deed. U zegt wel dat hij geen hoge rang had en dat hij 'een soort wachter' was (CGVS, p.8). In een militaire context is rang echter een absoluut elementair gegeven en dan lijkt het zonder meer vanzelfsprekend dat u een notie zou hebben van de rang van uw broers.*

*U zegt dat uw broers eerst opgeleid werden tot commando's en daarna overstapten naar de special forces, maar u weet niet tot welke eenheid ze behoorden (CGVS, p.8). U verklaart dat ze vaak deelnamen aan gevechten, dat ze enkele keren dood verklaard werden, maar dat ze dan uiteindelijk toch naar huis belden. Gevraagd naar concrete voorbeelden van zulke gevechten, zegt u dat u het niet weet, behalve dat het moeilijke gevechten waren (CGVS, p.8). Nogmaals gevraagd naar concrete gevechten waarbij doden vielen, verwijst u naar een gevecht in de provincie Helmand waarbij ene J. Z. gestorven is, van dertien of veertien*

jaar geleden. Dit zou rond 2010 zijn geweest. U was toen acht jaar. Het is uiteraard vreemd dat u als eerste reactie op die vraag een voorbeeld zou geven van vóór de tijd dat een kind bewust met zo'n zaken omspringt. Voor recentere voorbeelden kan u enkel een slag herinneren waarbij vijf leden van de Special Forces om het leven kwamen, ongeveer zes maanden voor de machtsovername. U weet enkel dat het in de provincie Uruzgan was. Het district bent u vergeten. Ook de naam van de commandant van uw broers weet u niet (CGVS, p.9).

Dat u de broer zou zijn van de militairen waarvan u de documenten voorlegt is ook om andere redenen ongeloofwaardig. Behalve over hun beroepsactiviteiten weet u ook voor het overige weinig over hen. Zo denkt u dat M. W. 32 jaar is (CGVS, p.5), terwijl hij volgens zijn taskara geboren is in 1982 en dus heden al meer dan 40 jaar oud is, aangezien hij in het jaar 1383 van de Afghaanse kalender, toen de taskara werd uitgereikt, 22 jaar oud was. Van uw broer H. W. weet u enkel dat hij jonger is dan M. W..

Ook het verschil in opvoeding tussen u en uw oudere broers is opmerkelijk. U verklaart dat uw vader zelf bij het leger was, net zoals bijna iedereen van uw gezin (CGVS, p.10). Hij liet uw beide oudere broers ook lang studeren. Maar hoewel uw vader dan nog leefde, ging u zelf pas op uw tiende voor het eerst naar een reguliere school. U bent daar overigens maar één dag naartoe gegaan, omdat u op die dag geslagen werd (CGVS, p.6). In de jaren daarna, terwijl uw broers hun militaire carrière uitbouwden en door Amerikaanse officiers geroemd werden voor hun vertaalwerk, bleef u analfabeet en vulde u uw dagen met cricket en andere spelletjes (CGVS, p.7). Ook al bent u negentien jaar jonger dan uw oudste broer, het is opmerkelijk dat uw broers lang studeerden en u helemaal niet. Uw uitleg, dat u van uw vader religieuze studies moest doen, is naast de kwestie. U zegt immers zelf dat ook uw broers religieuze studies moesten doen (CGVS, p.6).

Daarnaast wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door het feit dat u zich in België in 2021 heeft aangemeld onder de naam A. K. S.. Uw echte familienaam blijkt echter M. te zijn. Uw uitleg dat u bij uw aanmelding in België dacht dat veel mensen hun familienaam verzonnen, volstaat niet (CGVS, pp.3-4). U zegt bovendien te weten dat men u er op de DVZ op gewezen heeft dat u uw eigen naam moet gebruiken. Dat u daar desondanks zelf uw familienaam mocht kiezen, kan niet. Ook nadien blijft u de naam S. gebruiken, een naam van een vriend in Parijs (CGVS p. 4).

Ook nadien blijft u de naam S. gebruiken, nochtans niet uw eigen familienaam maar de naam van een vriend in Parijs (CGVS p. 4).

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, dient er kritisch te worden gekeken naar de documenten die u neerlegt. U legt echter geen enkel document neer dat uw eigen identiteit bevestigt, waardoor het onmogelijk wordt om een band vast te stellen tussen u en uw vermeende broers, van wie u wel over heel veel documenten beschikt. De privéfoto's waarop u te zien bent met M. W. zijn recent in Europa genomen en zeggen dus niets over een eventuele gemeenschappelijke afkomst. Voor uw band met H. W. reikt u enkel foto's aan uit uw jeugd. Die vormen echter geen bewijs voor een verwantschap. Hoe dan ook is het voor het CGVS onmogelijk om in te schatten in welke context dergelijke foto's zijn genomen en wat de band is tussen de personages.

Uit alles wat hierboven is vastgesteld, moet geconcludeerd worden dat uw verwantschap met uw broers niet aannemelijk is gemaakt.

Nog los van die conclusie, is ook uw relaas over het afspringen van uw geplande huwelijk ongeloofwaardig. Niet alleen omdat daarin uw niet-bestaande broer een hoofdrol speelt, maar ook om de andere feiten die u aanhaalt. Dat de familie S. recent terugkwam op de belofte die lang geleden was gemaakt, omdat uw broers werkten voor de ongelovigen, is niet aannemelijk. Uw broers maakten reeds heel lang deel uit van het leger dat streed tegen de taliban. Hun activiteit was gekend bij de dorpsbewoners, en al zeker bij de familie S., die als goede kennissen regelmatig bij uw familie over de vloer kwam (CGVS, p. 13). U legt uit dat de familie S. toen geen probleem had met de beroepsactiviteit van uw broers omdat ze die beschouwde als het verdedigen van het land. Dat zou volgens u veranderd zijn toen uw broers voor de buitenlanders werkten (CGVS, pp 13-14).

Die uitleg voldoet niet. Het Afghaanse leger werd al sinds 2001 gesteund door de buitenlandse mogendheden. Imam S. van zijn kant had al jaren sympathie voor de taliban, zij het stiekem (CGVS, p. 14). Dat hij desalniettemin instemde om zijn dochter uit te huwelijken aan een familie die hij als ongelovigen beschouwde, kan moeilijk overtuigen.

Net zo goed is het ongeloofwaardig dat u en uw broers zouden zijn blijven vasthouden aan het geplande huwelijk. Uw schoonvader in spe zou u naar het leven hebben gestaan, zou gebruik gemaakt hebben van geweld en zou ermee gedreigd hebben om u te vermoorden (CGVS, p. 17). Dat u desondanks doorzet met

*uw voornemen om te huwen met S. S., is daarom niet aannemelijk, te meer daar jullie elkaar daar nog nooit gesproken hadden (CGVS, p. 16).*

*Dat u bij een terugkeer vermoord zou worden omdat u nog steeds wilt trouwen met S. S. is omwille van het bovenstaande uiterst ongeloofwaardig.*

*Daarnaast is het bevreemdend dat u, die op dat moment al meerderjarig was, zonder enige zeggenschap en tot uw eigen verbazing, door uw neef het land werd uitgestuurd, zonder dat uw oudere broers daarbij betrokken zouden zijn geweest. Volgens uw beschrijving regelde uw neef immers alles en nergens maakt u melding van deze toch uitermate drastische beslissing besproken te hebben met uw broers (CGVS, pp. 17-18).*

*De foto's van uw broer in Iran, van uw moeder in Pakistan, de taskara van uw broers, hun werkbades, legerdiploma's en –certificaten en de grenspassen van de familie van M. W. zijn evenmin van dien aard dat ze de bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Hierboven werd duidelijk vastgesteld dat uw verwantschap met deze personen hoogst ongeloofwaardig is.*

*Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan dit dossier is toegevoegd, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.*

*De arbeidscontracten en interimcontracten van uw Belgische jobs wijzigen evenmin iets aan de bovenstaande bevindingen. Indien u een verblijfsstatus wil op basis van uw beroepsactiviteiten in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.*

*De foto's en de Nederlandse verblijfstitels van de familie van M. W. en de documenten van de Nederlandse migratiedienst veranderen evenmin iets aan wat hierboven reeds is vastgesteld, namelijk dat u het niet aannemelijk maakt dat M. W. M. uw broer is. Het feit dat u samen op een foto zou staan, toont geen verwantschap aan.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)o/PLib/2022\_01\_EASO\_COI\_Report\_Afghanistan\_Country\_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_2020505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2020505.pdf), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf)o/PLib/2022\_08\_EUAA\_COI\_Report\_Afghanistan\_Security\_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)o/PLib/2022\_11\_Q35\_EUAA\_COI\_Query\_Response\_Afghanistan\_update\_1\_July\_31\_October\_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven.

In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

*zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig*

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren".

Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is.

De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op

buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

*argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

#### **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte wetsbepalingen en citeert een arrest van de Raad van State inzake de zorgvuldigheidsplicht en gaat vervolgens in een eerste onderdeel in op de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot de asielmotieven benadrukt verzoeker eerst dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zijn broers voor het Afghaans, Amerikaans en Nederlands leger hebben gediend, dat hij met de dood werd bedreigd door een talibanlid omdat hij wou huwen met een familielid van deze persoon, dat hij in een gebied woont waar de aanwezigheid van de taliban overheerst, dat hij asiel heeft aangevraagd en geen lid is van de taliban en dat hij een jonge man is die al enige tijd in België woont en als westerling zal gezien worden. Hij meent dat zelfs indien bepaalde grijze zones na dit beroep zouden blijven

bestaan de vluchtelingenstatus moet worden toegekend in het licht van de genoemde factoren of op zijn minst moet worden vastgesteld dat de analyse die de commissaris-generaal heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bijzonder profiel. Wat de verwantschap met zijn twee broers betreft, wijst hij erop dat de rang en eenheid van zijn broers informatie is die de twee militairen niet per se delen met hun (voor de oudste) negentien jaar jongere broer. Zij waren ook eenvoudige soldaten die in de provincie Helmand werkten en het is niet ongebruikelijk dat zij niet spraken over deze details. Verzoeker zet verder uiteen dat hij, gevraagd naar een concreet voorbeeld van een gevecht waarbij zijn broers betrokken waren, hij het voorbeeld gaf van een slag toen hij acht jaar oud was. Waar het CGVS meent dat een kind op die leeftijd niet bewust met dergelijke zaken omspringt, benadrukt verzoeker dat het eerste anekdote betreft die zijn broers hem verteld hebben en dat deze hem bijgebleven is omdat er een dodelijk slachtoffer is gevallen, namelijk de commandant van zijn broers. Omdat het de eerste keer was dat hem zoiets verteld werd, heeft dit een impact gehad op verzoeker, zo stelt. [Wat betreft de zijn verklaringen over de leeftijd van zijn broer, stelt verzoeker dat hij de leeftijd niet kende en die nadien te hebben gezien op zijn taskara. Het CGVS is bekend met westerse gebruiken maar verzoeker merkt op dat zijn geboortedatum [...] is en dat leeftijd minder belangrijk is in Afghanistan dan hier. Het betreft volgens verzoeker een detail waaruit niet meteen de ongeloofwaardigheid van verzoeker kan worden afgeleid.

Wat het door het CGVS aangestipte verschil in opvoeding betreft, betoogt verzoeker dat hij analfabeet bleef maar dat ook de twee broers maar een beperkte opvoeding achter de rug hadden aangezien zij ook maar vijf jaar naar school zijn gegaan. Zij hebben hun diploma's gehaald in het leger en verzoeker heeft trouwens tweemaal de koran bestudeerd en hij is stevig aangepakt geweest op zijn eerste schooldag en wilde daarom niet meer terugkeren.

Wat de beoordeling door het CGVS van de neergelegde documenten betreft, stelt verzoeker dat hij niet in het bezit is van zijn taskara. Hij legt uit dat zijn familie verspreid woont over Iran, Pakistan en Nederland, dat de familiewoning in Afghanistan is ingenomen door de taliban en dat het dus niet mogelijk is om zijn taskara of een kopie ervan te bemachtigen, zodat hem niet kan verweten worden dat hij geen document kan bekomen dat zijn identiteit bevestigt. Hij stelt wel in staat te zijn foto's te produceren waarop hij samen met zijn broer te zien is. Dit bevestigt zijn verklaringen en er wordt niet uiteengezet wat er precies schort aan de foto's. Vervolgens citeert verzoeker passages uit EUAA COI Report "Afghanistan Security Situation", 23 augustus 2022, p. 68; COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022, p. 16; EUAA COI Report "Afghanistan Targeting of Individuals", 16 augustus 2022, p. 57, 63 en EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 46 met betrekking tot de vervolging van ex-ANDSF-leden en/of hun familieleden en betoogt dat hij omwille van zijn nauwe familieband met twee voormalige leden van het Afghaanse leger, die zelf zijn moeten vluchten, een reëel risico loopt op vervolging en onmenselijke behandeling.

Voorts zet verzoeker uiteen dat zijn werkelijke familienaam M. is maar dat hij een familienaam deed onder de naam S. omdat hij in Frankrijk in het gezelschap was van een vriend met deze naam waardoor hij voor deze naam koos. Toen hem bij het CGVS gevraagd werd of zijn naam A.K.S. is, verklaarde verzoeker meteen zelf dat zijn naam eigenlijk M. is en er dient op gewezen te worden dat hij reeds op 13 oktober 2021 bij de DVZ eigenhandig verklaarde dat zijn biologische ouders M. heten en ook voor zijn vijf broers en zussen vermeldde hij als familienaam M., zodat hij niet de bedoeling had om iets te verbergen.

Wat het afgesprongen huwelijk betreft, wijst verzoeker erop dat de chronologie belangrijk is. Hij werd reeds uitgehuwelijkt aan S.S. op zeer jonge leeftijd, toen zijn broers nog niet aan het werk waren voor buitenlandse troepen. Hij betoogt vervolgens: *"Het probleem is pas ontstaan bij het opeisen van de hand van S.. Gelet op het overlijden van de vader, heeft de broer van verzoeker zich op de vijftiende dag voor de ramadan naar de woning van de familie S. begeven om de verlovings om te zetten in een huwelijk. Hij werd echter vijandelijk onthaald en er is een handgemeen ontstaan. De niet-invulling van dergelijke belofte zou een schande betekenen voor verzoeker en zijn familie. Om zo'n oneer te vermijden werden drie verzoeningspogingen (Jirga) ondernomen. In het bijzijn van het dorpsbestuur en de broer van verzoeker die in het bezit was van een volmacht. Eén vond plaats op de tiende dag voor de ramadan, één op de tweede dag voor de ramadan en de derde en laatste op de tweede dag na het einde van de ramadan. De opmerking dat de twee verloofden amper met elkaar hadden gesproken voor het huwelijk is niet relevant. Het CGVS gaat voorbij aan het plaatselijke gebruik dat verloofden verbiedt met elkaar te mogen spreken. Verzoeker kende S. reeds van jongs af aan en als kinderen hebben ze samengespeeld, doch niet meer als (jong-)volwassenen. Verzoeker was uiteraard teleurgesteld en zocht toenadering tot S. om na te gaan wat haar wens was. Zij bevestigde dat zij met hem in het huwelijk wilde treden. Ze onderhouden tot op vandaag contact via Whatsapp. De doodsb bedreigingen van de familie S. zijn niet ongeloofwaardig, een huwelijk met een ongelovige wil een taliban-familie kosten wat het kost vermijden. Op zijn beurt staat verzoeker erop om te huwen met S.. Een afgesprongen huwelijk is een teleurstelling en een oneer die hij zichzelf en zijn familie niet wil aandoen".*

Voorts meent verzoeker dat het CGVS enerzijds aan verzoeker verwijt dat een beslissing genomen werd door verzoeker terwijl hij al meerderjarig was terwijl het anderzijds vreemd wordt gevonden dat de oudere broers geen zeggenschap hebben in dit vertrek en dat deze tegenstrijdigheid dus zichzelf opheft. Verzoeker wil in elk geval duidelijk maken dat zijn neef een dicht familielid is die in het aanpalende pand woonde en dus niet zomaar een verre neef maar iemand met wie hij dagelijks samen at en de leeftijd had van zijn broer M.W.. Hij stelt dat zijn broers wel op de hoogte waren en hun fiat hebben gegeven en dat de vlucht overigens in twee

tijden werd georganiseerd aangezien verzoeker eerst naar Kaboel is getrokken om de gemoederen te doen kalmeren en dat werd besloten om het land te verlaten toen dat niet bleek te lukken.

Verder stelt verzoeker verwesterd te zijn. Hij wijst erop dat voorzichtigheid geboden blijft ook al zullen niet alle Afghanen bij hun terugkeer als verwesterd worden beschouwd omwille van hun verblijf in het Westen. Hij wijst op volgende elementen die duiden op verwestering: *“Hij verblijft sinds twee jaar en een half in België. Hij is hier voltijds aan het werk in de privé-sector, namelijk in een bedrijf dat groenten verwerkt (zie stuk 3 en 4). Nu hij zelf in in zijn eerste noden kan voorzien en zijn leven kan organiseren naar eigen goeddunken, is hij gemotiveerd om een taalcursus te volgen bij de VDAB. Hij gaat naar de fitness als hobby. Hij is afkomstig uit de provincie Nangarhar, wat betekent dat zijn verwestering des te problematischer zal zijn in deze regio.*

*Uw Raad nam reeds eerder de afkomst uit de provincie Nangarhar in rekening bij het beoordelen van de verwestering (arrest nr. 278 653). Hij is opgegroeid in een traditionele familie waar de toestemming van de familie noodzakelijk is om te huwen. Hij is in België terecht gekomen waar dergelijke toestemming geen voorwaarde is om in het huwelijk te kunnen treden. Ook nu wenst verzoeker nog steeds in het huwelijk te treden met S., en niet louter omdat zij aan hem beloofd werd. Hij is nog steeds in contact met haar. Er is dus meer aan de gang dan enkel de eer van de familie”.* Hij meent dat de kans reëel is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal opvallen omdat hij zich niet zal kunnen schikken naar de plaatselijke geldende normen en waarden.

Verzoeker meent dat hem om al deze redenen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend, stelt dat hij als afgewezen asielzoeker behoort tot een sociale groep die gevaar loopt vervolgd te worden en dat zijn identiteit dermate fundamenteel veranderd is dat deze niet meer kan gewijzigd worden en citeert nog rechtspraak van de Raad.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de nood aan internationale bescherming.

Inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst verzoeker er vooreerst op dat de commissaris-generaal geen analyse heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in Nangarhar en het gevaar dat verzoeker er loopt op basis van zijn individueel profiel.

Het recente EUAA *“Country Focus Afghanistan”* rapport van 5 december 2023 stelt dat de taliban wrok koestert ten aanzien van mensen die voor buitenlandse mogendheden hebben gewerkt (p. 64) en in een uitspraak van 14 februari 2023 oordeelde de Franse nationale asielrechtbank (CNDA) dat 12 (van de 34) Afghaanse provincies geconfronteerd werden met willekeurig geweld in verband met gewapende conflicten, waaronder de provincie Nangarhar (internetlink). Verzoeker citeert vervolgens uit EUAA, *“Afghanistan - Security Situation”* van augustus 2022 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nangarhar (p. 156 e.v. en p. 161) en de COI Focus, *“Afghanistan Veiligheidssituatie”* van mei 2022 waarin de provincie Nangarhar in de top van de lijst is geregistreerd voor veiligheidsincidenten. De statistieken getuigen van geweld tegen burgers alsook explosies en gevechten en in vergelijking met andere regio's ligt de provincie Nangarhar ver voor op de andere, met Kaboel. Het recente EUAA *“Country Focus rapport”* van december 2023 vermeldt Nangarhar als een van de provincies waar bewapende groeperingen zoals ISKP actief zijn (p. 31 e.v.) en ook geweld van ongeïdentificeerde actoren komt er voor (p. 35). Hij verwijst ook naar het Asylus verslag waar heel recente informatie over de onveilige situatie in Nangarhar wordt vermeld (p. 10-11, 13-14-15-16-17, 21-22, 24-25-26, 28-29-30, 32, 34, 40, 69-70, 119-120, 137, 251, 269, 289, 295, 297, 310) (internetlink). Verzoeker meent dat hiermee is aangetoond dat er een situatie van willekeurig geweld bestaat, in het bijzonder in Nangarhar, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Dit risico is volgens verzoeker verhoogd door zijn specifiek profiel als makkelijk doelwit van de taliban. Hij meent dat de familie S. verzoeker gemakkelijk zou kunnen identificeren en (met behulp van de taliban) uit de weg ruimen. Bovendien is hij familielid van twee voormalige militairen die voor buitenlandse mogendheden hebben gewerkt. In het bijzonder moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker zal terugkeren als een verwesterde jonge volwassene en als een asielzoeker wiens verzoek werd geweigerd. Verzoeker verblijft in België sinds twee en een halfjaar (sinds hij 19 jaar oud is). Zo hij terugkeert naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker, zal hij als verwesterd gezien worden in zijn land van herkomst.

Inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de socio-economische omstandigheden in Nangarhar stelt verzoeker dat de toestand daar vergelijkbaar is met de situatie in het arrest *Sufi en Elmi* en dus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, waardoor dit onder artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Hij citeert vervolgens uitvoerig arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en meent dat deze redenering toepasselijk is op onderhavig geval. De gedragingen van de taliban hebben een ontwrichtend effect op de reeds precaire socio-economische omstandigheden en rapporten tonen aan dat de situatie sinds het voormelde arrest niet veranderd is. Verzoeker verwijst naar EUAA, COI Report *“Afghanistan - Key socio-economic indicators”* van augustus 2022 waarin wordt gerapporteerd dat de taliban de situatie ten tijde van de machtsovername onderschat en de focus legt op andere zaken dan de economie, terwijl dat wel noodzakelijk is (p. 12-13) en betoogt dat de sancties het vrij circuleren van geld verhinderen waardoor hulp niet terecht komt en maatregelen tegen vrouwen in de kantoren van de VN en NGO's hebben hetzelfde effect. Er is ook nog veel honger en voedseltekort (p. 45). Verzoeker besluit dat de taliban dus wel degelijk verantwoordelijk is voor de erbarmelijke toestand in het land waardoor artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro deo aanstelling;
3. Loonfiches;
4. Arbeidsovereenkomst.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 15 april 2024 neer waarin volgende (nieuwe) elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query "*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf); (2) EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf); (4) EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf); (5) EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf); (6) EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf); (7) EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif); (8) EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf); (9) UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_migratiebewegingen\\_van\\_afghansen\\_sinds\\_de\\_machtsovername\\_door\\_de\\_taliban\\_20231214.pdf](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf).

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 24 april 2024 waarin hij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen bijbrengt en toelicht:

1. Verblijfskaart van zijn broer, de heer M.M.W.K.;
2. M.O., geboren op [...];
3. M.R. geboren op [...];
4. M.J. [...];
5. M.M. [...];
6. Foto's van zijn overleden verloofde;
7. Attest van 29 maart 2024 van zijn werkgever d.;
8. Foto van verzoeker met zijn broer.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### 5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Kunar in de provincie Nangarhar. Verzoeker legt geen documenten neer waaruit zijn nationaliteit of identiteit kan blijken. Verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van het conflict tussen zijn familie en de talibfamilie S. over de niet gehonoreerde belofte dat verzoeker zou huwen met S., omdat zijn broers bij het Afghaanse Nationale Leger werkten.

In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering dat hij de broer is van twee militairen. Daartoe wordt besloten op basis van de vaststelling dat hij bijna niets weet te vertellen over de beroepscarrière van zijn broers, dat hij ook anderszins weinig weet over hen en dat er een opmerkelijk verschil in opvoeding is tussen verzoeker en zijn oudere broers en dat kritisch moet worden gekeken naar de door hem voorgelegde documenten.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift kopieën neer van de taskara's van twee personen die hij aanduidt als zijn broers (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6 en 18). Hij legt ook een aantal kopieën neer van documenten die betrekking hebben op deze twee personen. Het betreft een diploma van het leger van H.W., aanbevelingsbrieven voor beide personen, een certificate of appreciation van 14 april 2017 waarop geen naam wordt vermeld, een certificate of training van 12 december 2013 van de 7th Special Operations Kandak op naam van H. W., werkbades van SOC-Afghanistan op naam van M.W.K., aanbevelingsbrieven van 22 mei 2011 en van 1 april 2012 van een verantwoordelijke van SOC-Afghanistan en van de Security Coordinator FOB H. met betrekking tot M.W., een aantal foto's van militairen, foto's van verzoeker met zijn broer, fotokopieën van Nederlandse verblijfsvergunningen onder meer op naam van M.W.K.. De documenten met betrekking tot de militaire activiteiten van de genoemde personen zijn allen kopieën.

Verzoeker betwist niet dat hij geen document neerlegt dat zijn identiteit kan staven en ook niet dat hij bij zijn aankomst in België zich liet registreren onder een andere familienaam. Verzoeker verklaarde hierover dat hij dacht dat er veel mensen waren die een familienaam verzonnen en dat hij er één heeft genomen van een goede vriend van hem die in Frankrijk is omdat hij die vriend graag ziet en het leuk vond om die naam te kiezen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 27 augustus 2021 S. opgaf als familienaam en ook in de Verklaring DVZ opgemaakt op 13 oktober 2021 de naam S. liet optekenen als zijn familienaam (Verklaring DVZ, vraag 1). Verzoekers verklaring dat hij in het Klein Kasteeltje de keuze had om zelf een familienaam te kiezen is al weinig aannemelijk en dat is zeker het geval voor zijn verklaring dat hem bij de DVZ wel duidelijk zou gemaakt zijn dat hij zijn eigen naam moest gebruiken maar dat hij dan toch gezegd had dat hij die familienaam wilde behouden en ook *“ik had de keuze om hem te behouden”*. Verzoeker wijst erop dat hij als familienaam van zijn ouders en broers en zussen in dezelfde ‘Verklaring DVZ’ de familienaam M. liet optekenen als naam van zijn biologische ouders en van zijn drie broers en twee zussen (Verklaring DVZ, vragen 13A en 17). Verzoeker geeft evenwel geen enkele redelijke verklaring waarom hij zichzelf S. blijft noemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken indien zijn familienaam in werkelijkheid M. zou zijn. Er zou redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat hij dit alsnog zou gecorrigeerd hebben op het ogenblik dat hij de namen van zijn beide ouders en deze van zijn broers en zussen opsomde in zijn verklaring bij de DVZ. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen overtuigende uitleg geeft waarom hij bij de DVZ tot tweemaal toe verklaarde S. te heten indien hij en zijn hele familie M. heten en dat tot op heden geen enkel identiteitsdocument van verzoeker voorligt, waardoor het, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, niet mogelijk is om een familiale band vast te stellen tussen verzoeker en de personen over wie hij verklaart dat zij zijn broers zijn en waarvan hij ook kopieën neerlegt van Afghaanse en Nederlandse documenten die op hen betrekking hebben.

Waar verzoeker betoogt dat hij de documenten waarover hij beschikt heeft overgelegd, zijn familie verspreid leeft over Iran, Pakistan en Nederland en het onmogelijk is om zijn taskara te bemachtigen omdat de

familiewoning is ingenomen, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen dat hij zich onder een andere familienaam liet registreren en hij hier geen aannemelijke verklaring voor heeft. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat veel valse en vervalste documenten door de hoge graad van corruptie in Afghanistan en zelfs daarbuiten tegen betaling te verkrijgen zijn, zodat deze documenten, kopieën bovendien, slechts relatieve bewijswaarde hebben (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 65, 67).

Wat betreft verzoekers bewering dat zijn familie in Pakistan en Iran verblijft, kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit evenmin aantoont. Verzoeker legt een foto neer waarvan hij verklaart dat zijn moeder erop staat en dat deze foto in Pakistan is genomen, maar uit deze foto kan dit als dusdanig niet worden afgeleid. Uit deze foto kan immers niet worden afgeleid wie de personen zijn die erop afgebeeld staan en evenmin waar en wanneer deze is genomen. Hetzelfde geldt voor de foto van zijn broer die in Iran zou verblijven.

Uit de lezing van verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn broers bij het leger blijkt dat hij weet dat zijn broers aanvankelijk voor het leger werkten, dan bij de commando's en daarna bij de special forces, de Amerikanen en de Nederlanders. Over M.W. wist hij te vertellen dat hij in Helmand en Khandar gestationeerd was en zijn opleiding in Kaboel kreeg maar hij wist niet bij welk korps hij zat of welke rang hij had (NPO, p. 7). Verzoeker wist verder nog te zeggen dat zijn twee broers in Uruzgan bij hetzelfde korps zaten maar niet in Kandahar en Helmand en dat ze allebei bij de commando's zaten voor een korte periode en een langere periode bij de special forces. Gevraagd welke rang M.W. had antwoordt verzoeker: *"Hij had geen hoge rang. Hij was een soort wachter bij het leger"* en *"ik ben niet goed op de hoogte van zijn rang of wat hij daar allemaal deed"* (idem). Anderzijds weet hij wel te zeggen dat hij om de zes maanden naar huis kwam als hij in het leger zat of soms veel later toen hij in Helmand zat en dat hij wel vaker naar huis kon komen toen hij als commando gestationeerd was in Uruzgan. Daar heeft hij volgens verzoeker een jaar gezeten en is dan naar de special forces bij de Nederlanders en Amerikanen gegaan en er waren ook Belgen bij (NPO, p. 8). Verzoeker is niet zeer specifiek over de gevechten waaraan zijn broers zouden hebben deelgenomen en vertelt over een incident van dertien of veertien jaar geleden in Helmand. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op het opmerkelijke verschil in het opvoedingstraject tussen verzoeker en zijn broers. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"Ook het verschil in opvoeding tussen u en uw oudere broers is opmerkelijk. U verklaart dat uw vader zelf bij het leger was, net zoals bijna iedereen van uw gezin (CGVS, p.10). Hij liet uw beide oudere broers ook lang studeren. Maar hoewel uw vader dan nog leefde, ging u zelf pas op uw tiende voor het eerst naar een reguliere school. U bent daar overigens maar één dag naartoe gegaan, omdat u op die dag geslagen werd (CGVS, p.6). In de jaren daarna, terwijl uw broers hun militaire carrière uitbouwden en door Amerikaanse officiers geroemd werden voor hun vertaalwerk, bleef u analfabeet en vulde u uw dagen met cricket en andere spelletjes (CGVS, p.7). Ook al bent u negentien jaar jonger dan uw oudste broer, het is opmerkelijk dat uw broers lang studeerden en u helemaal niet. Uw uitleg, dat u van uw vader religieuze studies moest doen, is naast de kwestie. U zegt immers zelf dat ook uw broers religieuze studies moesten doen (CGVS, p.6)".* Verzoekers betoog dat ook zijn twee broers maar vijf jaar naar school zijn gegaan en dus een beperkte opvoeding hebben genoten en dat zij hun diploma's in het leger hebben behaald overtuigt niet. Zelfs indien verzoekers broer vijf jaar naar school zouden geweest zijn blijft dit een groot contrast met de situatie van verzoeker die slechts één dag naar school zijn geweest. Dat een incident op de eerste schooldag zou hebben volstaan voor zijn vader om er blijkbaar mee in te stemmen dat hij niet langer zou gaan, is minstens opmerkelijk in de wetenschap dat zijn broers minstens vijf jaar lang naar school gingen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker dat ook zij religieuze studies moesten doen. Dat zijn vader het blijkbaar belangrijk vond dat zijn broers naast religieuze studies ook naar school gingen maar niet voor verzoeker is zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing in de door verzoeker geschetste context opmerkelijk te noemen en deze vaststelling doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Zelfs indien verzoeker bij zijn vertrek niet op de hoogte zou geweest zijn van de specifieke rang van zijn broers binnen het leger, kan wel worden verwacht dat hij zich verder zou informeren over de activiteiten en positie van zijn broers binnen het leger, zeker nu verzoeker verklaart dat zijn broer als vluchteling werd erkend in Nederland. Indien het daadwerkelijk om verzoekers broer gaat, die blijkens de Nederlandse verblijfsvergunningen reeds in 2022 en dus voor de datum van het persoonlijk onderhoud in Nederland verblijft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich verder bij hem zou hebben geïnformeerd. Uit zijn verklaringen blijkt slechts een beperkte kennis van de beroepsactiviteiten van zijn broers, met inbegrip van de activiteiten van de beweerde broer die momenteel in Nederland verblijft. De vaststelling dat verzoeker zich blijkbaar niet verder informeerde over zijn broers activiteiten, samen genomen met het gegeven dat hij verder ook omzeggens niets kan vertellen over hen behalve over hun beroepsactiviteiten, de door verzoeker opgegeven leeftijd van zijn broer M.W. acht jaar verschilt van de leeftijd vermeld op diens taskara, en de opmerkelijke verschillen in hun opvoedingstraject leidt tot de conclusie dat verzoeker, bij gebrek aan een begin van tastbaar bewijs van een verwantschap van verzoeker met de personen vermeld op de neergelegde documenten, niet aannemelijk maakt dat hij twee broers heeft die voor de machtsovername actief waren in

het Afghaanse leger en buitenlandse troepen. Verzoeker legt weliswaar kopieën neer van de verblijfsvergunningen van M.W. en diens kinderen, maar zoals hierboven reeds vastgesteld ligt geen enkel document voor waaruit de verwantschapsband met deze persoon kan worden vastgesteld en evenmin dat de activiteiten van deze persoon mee aan de basis zouden liggen van zijn directe vluchtaanleiding, met name het conflict met de familie S. omwille van de gebroken huwelijksbelofte aan verzoeker. De foto van verzoeker samen met deze persoon in Brussel kan slechts aantonen dat deze persoon hem heeft bezocht, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat deze persoon verzoekers broer is, laat staan dat hij omwille van diens activiteiten een huwelijk is misgelopen zoals hij beweert.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing ook verzoekers relaas over het afspringen van het geplande huwelijk ongeloofwaardig geacht. Naast de vaststelling dat verzoeker de verwantschap met zijn beweerde broers die in het leger actief waren niet aannemelijk maakt, worden ook de specifieke feiten die hij omtrent de verbroken huwelijksbelofte aanhaalt, niet geloofwaardig geacht omdat (1) het niet aannemelijk is dat de familie S. recent terugkwam op de belofte omdat zijn broers voor de ongelovigen werkten aangezien hun activiteit gekend was bij de dorpsbewoners en zeker bij de familie S. die goede kennissen waren en regelmatig op bezoek kwamen en het Afghaanse leger al sinds 2001 gesteund werd door buitenlandse mogendheden en imam S. als jarenlang stiekem sympathie had voor de taliban; (2) het niet geloofwaardig is dat verzoeker en zijn broers zouden blijven vasthouden aan het geplande huwelijk aangezien zijn schoonvader in spe verzoeker naar het leven zou hebben gestaan en (3) het bevreemdend is dat verzoeker die toen al meerderjarig was zonder enige zeggenschap het land werd uitgestuurd door zijn neef.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven in de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. Verzoeker voert in wezen aan dat de commissaris-generaal uitgaat van een verkeerde lezing van de chronologie de aangehaalde feiten. Verzoeker werd reeds op zeer jonge leeftijd beloofd aan S. op een ogenblik dat de twee broers nog niet voor buitenlandse troepen werkten en het probleem zou pas ontstaan zijn toen zijn broer de hand van S. ging opeisen.

In zoverre verzoeker daarmee stelt dat de familie van S. wel altijd zou geweten hebben dat zijn broers voor het Afghaanse leger werkten maar daar geen probleem mee hadden, in tegenstelling tot hun werk voor de buitenlandse troepen, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen, waarmee in de bestreden beslissing wel degelijk wordt rekening gehouden. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing werd het Afghaanse leger al sinds 2001 door buitenlandse troepen gesteund en blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker verklaarde dat de vader van S. een imam was die altijd al, zij het stiekem sympathieën had voor de taliban (NPO, p. 14). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban gedurende het gewapende conflict zowel personen actief voor het Afghaanse leger als medewerkers van buitenlandse troepen viseerden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, January 2023, p. 54, 58). Volgens zijn verklaringen stond de familie S. op goede voet met zijn familie, kwam de familie S. regelmatig over de vloer en waren zij op de hoogte van de activiteiten van beide broers voor het Afghaanse leger. Het is dan ook reeds weinig aannemelijk dat de vader van S. die een imam is met talibansympathieën zou hebben ingestemd met een huwelijk tussen verzoeker en S.. Verder kan de Raad de commissaris-generaal volgen in haar analyse dat het in de door verzoeker beschreven context, niet geloofwaardig is dat na de dood van zijn vader, verzoeker en zijn broers zouden zijn blijven vasthouden aan het huwelijk en zouden zijn blijven aandringen terwijl de vader van S. doodsb bedreigingen zou hebben geuit en geweld hebben gebruikt in de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan en dus in een periode dat de opmars van de taliban reeds aan de gang was. Dat er drie verzoeningspogingen zouden zijn gebeurd via een jirga is een loutere bewering en is gelet op het voorgaande evenmin geloofwaardig. Dat hij S. kende van in zijn kindertijd en dat het volgens het plaatselijke gebruik verboden was dat hij met S. zou spreken doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zijn problemen met de familie S. omwille van een verbroken huwelijksbelofte niet aannemelijk maakt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij vanuit België contact onderhoudt via Whatsapp en in zijn aanvullende nota dat hij vernomen heeft dat S. ondertussen in verdachte omstandigheden overleden is. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij met betrekking tot zijn bewering dat hij contact onderhield via whatsapp met S., met wie hij volgens zijn eigen verklaringen niet mocht spreken toen hij nog in Afghanistan was. Uit de bij aanvullende nota bijgebrachte foto's van een overleden persoon kan niet worden afgeleid om welke persoon het gaat, waar en wanneer deze persoon overleden zou zijn en in welke omstandigheden dit zou gebeurd zijn. Deze foto's, die overigens vrij wazig zijn, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande analyse en leiden bijgevolg niet tot een andere conclusie.

Voorts kan de Raad de bestreden beslissing bijtreden waar het bevreemdend wordt geacht dat verzoekers neef zou hebben beslist dat verzoeker het land moest verlaten zonder dat verzoeker zelf of zijn broers hierin enige zeggenschap hadden. De beweerde directe aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan betrof een verbroken huwelijksbelofte waar zijn broer actief is in tussengekomen en verzoekers vader is overleden. Het is dan ook niet onterecht dat het bevreemdend wordt bevonden dat plots verzoekers neef hem vroeg om naar Kaboel te gaan en zijn vertrek ook actief regelde. In dit verband stelt de Raad bijkomend ook vast dat het evenzeer bevreemdend is dat verzoekers broer twee dagen nadat de doodsb bedreigingen zouden zijn geuit terugkeerde naar zijn werk zonder blijkbaar enige verdere maatregelen te nemen om zijn jongere broer te beschermen (NPO, p. 9). Dat verzoekers neef naast verzoeker woonde en een naast familielid was en dat zijn broers op de hoogte zouden zijn geweest en hun fiat zouden hebben gegeven voor verzoekers vertrek is een *a posteriori* verklaring die geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Bovendien gaat het *in casu* om

een bijkomende overweging bij de determinerende motieven dat verzoeker de band met twee broers die in het leger zouden zijn actief geweest en de verbroken huwelijksbelofte en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk maakt.

Verzoekers betoog dat familieleden van voormalige ANDSF-leden kunnen te maken krijgen met vervolging en geweld wanneer de taliban op zoek zijn naar een voormalig ANDSF-lid, is gelet op het voorgaande niet dienstig. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de ongeloofwaardig bevonden problemen in verband met de verbroken huwelijksbelofte de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat hij de voorgehouden problemen omwille van een verbroken huwelijksbelofte en zijn verwantschap met twee personen die actief waren voor het Afghaanse leger en buitenlandse troepen voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

5.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift ook aan dat hij verwesterd is of zijn minst als zodanig zal beschouwd worden. Hij verwijst daartoe naar het feit dat hij sinds twee en een half jaar in België verblijft, en in een groentenbedrijf werkt, aan fitness doet, afkomstig uit de provincie Nangarhar en is opgegroeid in een traditionele familie.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden.

In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestrafing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27). De

plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban.

Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98).

Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14

december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", January 2023, p.

21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de verweernota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij volledig verwesterd is na twee en een half jaar verblijf in België maar concretiseert dit onvoldoende. Verzoeker is een gezonde man die reeds meerderjarig was bij aankomst in België. Uit het arbeidscontract dat hij voorlegt en de brief van zijn werkgever blijkt dat verzoeker in de groentensector werkt en dat hij door zijn werkgever als een moeilijk te vervangen en gewaardeerde werknemer wordt beschouwd. Verzoeker verklaart ook regelmatig naar de fitness te gaan. Hieruit blijkt dat verzoeker werkt en aan sport doet en in zijn eigen levensonderhoud voorziet maar hij maakt daarmee evenwel niet aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt met zijn summier betoog evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst op basis van deze activiteiten.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Waar verzoeker nog wijst op het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit een arrest van de Raad van 31 maart 2022 en dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Voor de eerste helft van 2023 wordt gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. De capaciteiten van ISKP worden als verminderd en beperkt omschreven. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", Januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, November 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier. Verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, om aannemelijk te maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maar dit werd hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

#### 9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

|                  |                                                 |
|------------------|-------------------------------------------------|
| K. POLLET,       | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| A.-M. DE WEERDT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|                 |           |
|-----------------|-----------|
| A.-M. DE WEERDT | K. POLLET |
|-----------------|-----------|